

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, јануара 2007.

Од преко 100 уредничких колумни које сам за протеклих десетак година објавио у “Кишобрану” на прсте једне руке могле би се набројати оне у којима се говорило о “нашим наравима”.

Мање важан разлог је тај што је ова новинско-публицистичка, па и књижевна подврста последњих деценија рабљена до бесвести. Други, много битнији је принципијелан; ја, наиме, не сматрам да постоје трајне и неизменљиве карактеристике једног народа, поготово ако су негативне. Напротив, верујем да се оне могу и морају мењати.

Једно од општих места у причи “о нашим наравима” је и чувена изрека да је “Србину милије кад комшији пркне крава, него кад се његова отели”. И то је, бар што се тиче првог дела, чист нонсенс; нема тог бизниса на свету који се не радује пропасти конкуренције.

Што се тиче поенте да је туђа штета важнија од сопствене користи, е, ту већ има више истине. Мада се и овде не ради толико о српским, колико о људским особинама. А тим особинама сам, уз мучнину и нелагоду, данас принуђен да се бавим.

ХРОНОЛОГИЈА БЕШЧАШЋА

Од када “Кишобран” излази постоје и људи који би највише волели када би сваки његов број уједно био и последњи. И, то је ОК. Никома не можете забранити да комшијској крави интимно жели то што жели.

Али, кад се на краву крене ђоном и то не јавно и фронтално (па “ком’ опанци, ком’ рогови”), него онако мучки, из потаје, онда је то већ разлог да се огласи и Главни Уредник.

Каже ми пре неки дан наш момак са једног од овдашњих факултета како неке његове колеге агитују међу својим вршњацима из српске заједнице убеђујући их да се не претплаћују на “Кишобран”. Додаје да се ради о деци неких људи, “веома активних у српској заједници”, који не одобравају уређивачку политику наше новине.

Некако истовремено сазнајем да се и на неке “Кишобранове” сараднике у Ванкуверу врши притисак да са нама више не сарађују.

Опет “угледни појединци” из Заједнице, а разлог још прецизнији: ови не одобравају и не слажу се са текстовима Главног Уредника!!

Е, сад бих ја могао да потегнем једну од српских изрека у којима се помиње “пуцање прслука”, “бол у увету”, или “пљување под прозор” и да се на томе све заврши.

То бих и учинио да се не ради о појави која траје већ скоро читаву деценију, појави коју иза сцене

ЈУРИШ НА КОМШИЈСКУ КРАВУ

креирају они појединци из Ванкувера који себе сматрају узором патриотизма и преданог рада за “добро Заједнице”.

Хронологија која следи није ни Стуб Срама ни Лов на Вештице.

У њој нећете наћи ни једно име. А, ако се неко у свему томе препозна и евентуално, постиди, утолико боље по њега. Мени је ионако свеједно.

ПОЗИВ НА ЛИНЧ

Када је почетком 90-тих година део “највећег српског егзодуса у историји” (како га је у прошлом броју “Кишобрана” назвала списатељица Светлана Велмар-Јанковић) запљуснуо и Ванкувер, група људи о којој говорим била је знатно бројнија и моћнија.

Не само да нису прикривали своје везе и блискост са Милошевићевим режимом већ су их истицали у први план свог “патриотског резиме-а” дочекујући са скепсом, па и отвореним непријатељством читаву једну генерацију образованих младих људи која је од таквог режима из Србије утекла. Пошто је та генерација средином 90-тих покренула “Кишобран”, сасвим је нормално што су се веома брзо и новина и њен уредник нашли на мети.

Све је то чињено веома перфидно. Намера је била да се створи раздор између уредничког и издавачког дела новине и да се она тако изнутра уништи и руши. Знајући да је “Кишобран” у то време још млада и економски нејака организација, “угледни појединци” су претили Издавачу повлачењем плаћених огласа из листа понављајући стално једну исту мантру: Те, у “Кишобрану” је превише политике, те шта ће нам сукоб са властима у Београду, итд.

Врхунац хистериче у чаршијској харанги против “Кишобрана” и његовог уредника наступа уочи и за време агресије на Србију, 1999-те године. То је иначе година када тадашњи амбасадор СРЈ у Отави на адресе “људи од поверења” у Ванкуверу шаље допис у коме тражи да му пошаљу списак “правих патри-

та” које ће Милошевић позвати на један од својих “сусрета подршке” са представницима дијаспоре!!

Писмо кога се не би постидели Ђерџински и Берија било је предмет мог коментара већ у следећем броју “Кишобрана” што је изазвало бес и “угледних појединаца” овде и њиховог налогодавца у Отави. На њихов одговор није требало дуго чекати. У јеку бомбардовања Србије у ванкуверску чаршију је убачена прича како је уредник “Кишобрана” виђен на CNN-у како “напада и вређа српски народ”.

Истина је, наравно, нешто сасвим друго: Нисам био на (мрском) CNN-у, већ, заједно са једним заиста угледним чланом наше заједнице, на локалној телевизији у Ванкуверу. Понављајући да је бомбардовање Србије варварско, неморално и илегално, више пута сам истакао да је недопустиво стављати знак једнакости између народа и злочиначког Милошевићевог режима. Ово последње је, претпостављам, највише иритирало поменуто господу.

Нисам склон тој врсти параноје, али, кад данас, са ове дистанце, гледам на то време понекад ме запањи чудна подударност: Док је уредник “Кишобрана” на CNN-у “ружио српски народ”, на страницама београдског “Експреса” је освануо текст “Ђурувија дочекао бомбе”. Шта му се потом десило, знамо.

ЗДРАВСТВЕНИ КАРТОН

Али, вратимо се у време садашње и покушајмо да одговоримо на питање у каквом је данас стању “комшијска крава” на коју “патри-

отски” кравомрзители насрћу свих ових година. “Жива и здрава” пише у здравственом картону за 2006-ту :

- У прошлој години, мада је број нових иселјеника драстично смањен, читалаштво “Кишобрана” се повећава. Тренутно нас чита близу 10 000 Срба из дијаспоре. Скоро половина претплатника су Срби-иселјеници из БИХ и Хрватске што оповргава једну од најгнуснијих инсинуација да је “Кишобран” новина коју група Београђана и “Србијанаца” прави за себе. Сваки наш сарадник пише “као што говори”, скавица и ијскавица су равноправно заступљене..

- Ни у прошлој, као ни у било којој претходној години, није било никаквог раздора између Издавача, Уредника и Редакције, те молим локалне Јосифе Висарионовиче да на неке “здраве снаге” међу нама не рачунају.

- “Кишобран” наставља да буде гласило прогресивне јавности у дијаспори која се бори за демократске реформе у Србији и суседним земљама у којима живи наш народ, за мир, добросуседство и национално помирење на Балкану и за што брже прикључивање целокупног српског националног корпуса Уједињеној Европи. То нам је много лакше данас него пре десет година јер је иза наших напора сада и већинско расположење грађана у Србији, Црној Гори и Републици Српској.

Најзад, приводећи крају ову тужну причу о јуришницима на комшијску краву и желећи вам Срећан Божић и Нову Годину, дозволите ми да се свим сарадницима “Кишобрана” захвалим на изузетно квалитетном раду у минулој години. Част ми је да најавим и једног новог сарадника који је прича за себе.

Господин Драгослав Ђорђевић, један од наших најстаријих претплатника (96 му је година), одлучио је да постане сарадник “Кишобрана” и да своју мудрост, ерудицију и животну искуство подели са нашим читаоцима кроз фељтон који ћемо објављивати у овој години.

Господин Ђорђевић је један од најугледнијих Срба у Америци и, са сином, Мајклом, један је од оснивача Конгреса Српског Уједињења. ♦

subscription - ђређилађа

Пређилађујет се на листу КИШОБРАН и ђрилађет чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН

НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Пођунуће овај листућ, ђођаљуће га на гоњу адресу, и следећих гванаесђ бројева КИШОБРАН-а бат сђиђе ђођђот.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3